

רוזה רפפורט ז"ל

נולדה ב- 27.4.1895

עלתה ארצה ב- 1935

נפטרה בטי בשבת תשל"ז-28.1.77

ביום ראשון, י"א בשבת תשל"ז - 30.1.1977 ליווינו
והבאנו למנוחת עולמים את חברתנו רוזה רפפורט (לוריה).

שכנתי הטובה שהלכה לעולמה

את רוזה זכרונה לברכה הכירו רוב החברים, ובעיקר הוותיקים שבתוכנו מאותן שנים ארוכות, בהן עבדה בבית-החולים הישן, כמטפלת חולים. שם התבלטה ברוב מסירותה, בסבלנות ובחיבה, ובמאור-פנים הטבעי לאדם, שהיה מאפיין מובהק באישיותה.

בלבושה הלבן, היתה מהלכת שם, ככהנת בבית מקדשה ומגישה עזרה לכל החולים, למי בזריקה או תרופה, ואם לא, אז במילת עידוד, ותשומת-לב אישית. רבים הם ודאי אלו, הזוכרים לה לטובה את הימים ההם.

רוזה גדלה בבית יהודי מסורתי, בו קבלה חינוך טוב, סיימה בי"ס תיכון בעיר המחוז, ואחר-כך גם התמחתה בטכנאית-שיניים.

למרות פגעי הגורל הקשים, שהיו מנת חלקה, כאשר אבד לה בצעירותה, בעלה האהוב, ואחר-כך גם נפטר בנה יחידה. היא נטאה מאז בתוכה פנימה, את כאבה וצערה העמוקים. כאשר באה לאשדות בשנת 1935, השקיעה עצמה כל כולה בעבודה. כל אשר עשתה, עשתה במסירות מופתית. וכל דבר אשר עשתה, יצא מתחת ידיה מתוקן בתכלית. למרות כל האמור לעיל, בקשר לעברה הכאוב, הרי כלפי חוץ ובמגעיה היום-יומיים, עם אנשים, היתה נראית נינוחה ורגועה, כשלפי רוב חיוך קל נסוך על פניה, ועיניה הבהירות והתמימות מביעות יושר וכנות.

רוזה הצטיינה גם בחוש הומור דק; גם הטיבה לחרוז חרוזים, ושירים קטנים באידיש, אותם היתה מראה לעת-מצוא בבישנות האופינית לה, לכמה מידידיה, ולא העזה בענוונותה הרבה להביאם לידי פירסום כלשהו, גם כשהציעו לה זאת.

גם בשנות חייה האחרונות, כאשר מיחושי זקנה פקדוה לא הירכתה להתאונן, וקיבלה הכל במין השלמה, ואותו חיוך מופלא לא מש מפניה גם אז.

כזאת זוכרת אני אותה עד ימיה האחרונים.

יהי זכרה בתוכנו ברוך.

אסתר הורוביץ

(דברים על-יד הקבר)